

Nr. 8.

1971. gada 29. maijā

5. gada gājums

MĀTES VALODA.

Rakstus, ko atradīsiet šai Montreālas latviešu skolas žurnālā ir rakstījuši bērni un jaunieši, kam latviešu valoda ir gan vēl mātes, t. i., ģimenes valoda, bet ne vairs galvenā vai dominējošā valoda. Latviešu skolas audzēkņi tagad ir divvalodnieki, kuriem latviešu valodu ir mazāk izdevības lietot nekā angļu.

Sādi apstākļi nav nedz labvēlīgi, nedz vēlami latviešu valodas attīstībai. Bet ar tādām mums jāsamierinājas. Ja salīdzinām stāvokli ar Latvijas brīvvalsts laikiem, tad tas tiešām ir ļoti bēdīgs. Savu valsti esam zaudējuši, mūsu tauta izkaisīta un apspiesta, un, kad par visu to padomājam, mums kļūst pašiem sevis žēl, un žēl savu bērnu, kam nenormālos apstākļos par latviešiem jāaug. Un tad sākam šaubīties: vai mums vairs tiesības prasīt, lai bērni runātu latviski? Vai varam pie tam prasīt, lai tie latviski runātu pareizi?

Tādās reizēs ir vērts pavērsties mazliet tālāk pagatnē un padomāt par to, kādos apstākļos auga un strādāja tie latvieši, kas lika pamatus latvietības un Latvijas valsts idejai.

19. g. s. sākumā latvieši bija praktiski gluži vēl dzimtslaudis - prasti bauri, kas nolenti lauku vai citiem smagiem darbiem un kam nekādas izglītības vispār nevajaga. Un kad latvieši tomēr centās un sūtīja savus bērnus skolās, tad tās bija vācu vai krievu vidusskolas un augstskolas, kurās viņiem bija jāmacās. Mums tagad grūti to iedomāties un saprast, bet tā bija: atmodas laika darbiniekiem, tāpat kā tagad mūsu bērniem, latviešu valoda bija gan mātes valoda, bet reti gan dominējošā intelektuālās dzīves valoda.

Sodien mēs dažkārt sūdzamies: mūsu latviešu valoda jau vairs tikai tāda virtuves valoda. Un pagājušā gadusimtā baltvācieši smējās: ar latviešu valodu varot runāt par lopiem un par kūtsmēsliem, bet ne jau par kultūru. Šodien mēs sakām: neesam jau vairs nekāda tauta, lai saglabātu savu valodu, esam par daudz izkaisīti. Pagājušā gadusimtenī baltvāci teica, ka tādas latviešu tautas

vispār nekad neesot bijis - esot tikai zemnieku šķira, un vai tad katra sabiedrības šķira nu sākšot attīstīt savu valodu?

Atmodas laika latvieši ticēja savai tautai un savas tautas valodai. Tamdēļ arī viņi latviešu valodu lietoja, veidoja, kopa. Rakstīja latviski, kaut stilam no sākuma bija smagas vācu sintakses iezīmes. Radīja jaunvārdus, ja vārdu pietrūka. Vārdus kā: "līdzeklis", "jūteklis", "priekšmets", "sajēga", "gleznot", kurus valodā ievēdis Kronvaldu Atis.

Atmodas laika latvieši zināja, ka valoda ir dzīva; tā jārunā, jāskandē, jādzied, jāraksta, jāapgūst un jāveido katrai paaudzei no jauna. Viņiem tas bija jādara nelabvēlīgos apstākļos, bet viņiem netrūka drosmes un gribas to darīt.

Kāpēc gan šodien mūsu bērni nespētu darīt to pašu? Vai tiem trūktu spēju, gribas, drosmes? Taču nē. Redziet paši, šai žurnālā: viņi raksta, latviešu valodā. Stilā dažreiz pa aglicismam, bet bieži iet daudz labāk kā Kronvaldu Atim. Viņi māk. Viņi var. Var katrs, kam ir mīlestība uz valodu un uz savu tautu.

V a i r a F r e i b e r g a .

VELTĪJUMS.

Manai latviešu valodas skolotājai.

Tukšums domās.
Tas ir viss, -
Nekas cits.
Ko tad gaidījāt Jūs?
Skolotājs - dzejoli,
Vecāki godalgu.
Pārsteigums?
Jums - jā,
Man - nē.
Jūs neticējāt man, -
Te jums es dāvinu
Nenoliedzamu pierādījumu,
Ka dzejoļus rakstīt
Es nemāku.

VITA PLŪME, 3. ģimn. kl.

V KA TAISA KLAVAS SĪRUPU.

Vispirms ir jāizurbj caurums klavā. Tad āpakšā jāliek spainītis, un tur tek sula iekšā. Tad jāuzliek ir jumtiņi, kas sargā sulu no netīrumiem. Nākošā dienā jābrauc ar traktoru un sula jāielej lielā skārda mucā un jāaizved uz cukurmājiņu. Sula jātecina pannā un tā ir ļoti ilgi jāvāra. Un kad sīrups ir gatavs, to ielej bundžās un tad pārdod. Tas ir ļoti garšīgs.

JĀNIS PAULS TĒRAUDS, 3. kl.

MANŠ KAĶIS.

Manš kaķis vienmēr nāk gulēt pie manis un ielien zem palagiem, un kož manas kājas.

PĒTERIS ZIEDIŅŠ, 3. kl.

ĢIMNAZIJAS ABITURIENTI:

STĀV NO KREISĀS: BAIBA AUDERS, KRISTĪNE VIKMANIS, ZITA OZOLS,
DZINTARS MIGLONS, INESE GODIŅŠ, VITA PLŪME

SĒŽ NO KREISĀS: SKOLOTĀJS V. GOLDE
KLASES AUDZINĀTĀJA E. RUDZĪTE
SKOLAS PĀRZINIS K. DEKSNIS

PAMATSKOLAS ABSOLVENTI

1. RINDĀ NO KREISĀS: INGRIDA LĀCIS, DAINA KALNIŅŠ, ILZE ŠTAUVERS

2. RINDĀ NO KREISĀS: PĒTERIS GODIŅŠ, ERIKS ALBRECHTSONS
KLASES AUDZINĀTĀJS I. STEPRĀNS
RALFS BĒRZIŅŠ, ANDRIS ORTMANIS

MANI LĀCI UN SUNS.

Man ir divi lāci un viens suns. Protams, viņi nav īsti, bet viņi tikai izliekas īsti. Lāciem vārdi ir Cindija un Bubū, sunim vārds ir Gulausis. Viņi ir ļoti lieli palaidņi un guļ ar mani gultā. Pa nakti viņi danco un palaidņojas. Es to zinu, jo katru rītu es viņus atrodu uz grīdas. Lai arī kādi nerātņi, es viņus tomēr mīlu. Kad es būšu liels, tad es arī vēl viņus mīlēšu.

PĒTERIS GOLDE, 5. kl.

PAZUDUSĀS BALETA KURPES.

Silvija ņēma baleta stundas un viņai tas bija ļoti svarīgi. Pēc nedēļas viņai jādejo solo. Visas draudzenes apskauda Silviju, jo viņa dejoja ļoti labi. Katru dienu Silvija dejoja spoguļu priekšā. Silvijas māsa, kuŗa bija piecpadsmit gadus veca, smējās, ka viņa tik daudz trenējās. Tas Silviju sāpināja. Kas notiks, ja māsa sāks smieties, kad viņa dejos? Tad Silvija nevarēs dejot un būs jāraud. Tas būs ļoti nepatīkami.

Visi paziņas, draugi, skolotājas, gandrīz pusskola ies skatīties viņas dejošanu. Beidzot atnāca tā diena!

No rīta Silvija negāja uz skolu, jo viņai bija tūkstoš lietu ko darīt! Kad Silvija attaisīja skapja durvis, viņa gandrīz dabūja sirds trieku. Baleta kurpju tur nebija! Viņa vakar tās tur ielika. Kā viņa dancos bez tām? Viņa meklēja pa visu māju, pa visiem kaktiem, beidzot iekrita gultā un sāka raudāt.

Tad mamma pārnāca no veikala, viņa redzēja Silvijas sarkano seju un acis. Mamma ļoti uztraucās un arī meklēja kurpes.

Silvija un mamma abas jutās slimas. Viņa nevarēja pievilt cilvēkus. Beidzot pārnāca māsa, bet viņa bija ļoti klusa un tūlīt devās uz savu istabu. Bija jau divdesmit minūtes pirms septiņiem. Uzvedums sākās septiņos. Māsa iznāca no savas istabas saraudātu seju. Māsa teica Silvijai, ka viņa esot kur-

pes paņēmusi un izsviedusi ārā pa logu.

Silvija ar mammu skrēja ārā skatīties sniegā, bet kurpju tur nebija. Tikai mazs sunītis skrēja pa ielu ar rozā kurpēm zobos. Tikko Silvija ieraudzīja suni, viņa sāka skriet tam pakaļ. Bet suns domāja, ka viņa spēlējās un skrēja vēl ātrāk pa ceļu. Pēc desmit minūtēm Silvija atgriezās ar kurpēm.

Tūlīt māte ar Silviju aizbrauca uz skolu. Tikko viņas tika pa durvīm iekšā, kad jau sākās uzvedums. Pēc uzveduma visi slavinaja Silviju. Viņa iekāpa gultā tikai ap pulksten vieniem.

Pēc dažām minūtēm viņas māsa piegulās blakus un sāka raudāt. Atzinās - esot bijusi ļoti skaudīga. Bet Silvija to jau bija aizmirsusi. Viņa mīlēja māsu. Viņas abas aizmiga.

Tā beidzās baleta kurpju mistērija.

ANNA MIGLONS, 3. ģimn. kl.

JOCĪGĀS SĀPNIS

Vienreiz es sapņoju, ka varēju lidot tāpat kā putni. Kad es lidoju no manas gultas uz brāļa gultu, es nogāzu lampu un tā saplīsa. Brālis bija ļoti dusmīgs. Kad es uzmodos, lampa nebija saplīsusi un es gulēju savā gultiņā.

LILIJA SKUJA, 3. kl.

ZIEMAS SVĒTKI SKOTLANDĒ:

Manš onkulis ar tanti pagājušo ziemu pavadīja Skotlandē. Viņi izbraukāja visu Angliju un Skotlandi. Viņi apciemoja manu onkuli Frici un uz "tape rekordera" iespēlēja dziesmas, ko mana māsiņa dziedāja. No Skotijas un Anglijas viņi man pārveda cepuri un šallīti

un citas mazas dāvamās pārējiem.

INTA HUNS, 5. kl.

SNIEGA VĒTRA PĀR MONTREĀLU.

Las iesākās vakar vakarā. Gulēt ejot dzirdēju vēju aiz loga. No rīta, kad uzcēlos, redzēju, ka ārā putināja. Rādio ziņoja, ka skolas ir slēgtas, un aicināja, lai cilvēki nebrauc ar savām auto mašīnām, bet, kad brauc pilsētā, lai lieto pilsētas transportu. Vējš drīzi sadzina mūsu dārzā lielu sniega kupenu. Bi ar brāli izgājām ārā parakties dziļajā sniegā, kas bija pāri pār mūsu galvām. Mēs izrakām alu un ielīdām iekšā. Te vējš nemaz nepūta. Ilgi nevarēja alā sēdēt, jo palika auksti. Kad iegājām iekšā, dzirdēju pa rādio, ka visas ielas ir aizputinātas un satiksme ir apstājusies. Es domāju, kā gan mans tētis tiks mājās no darba. Es piezvanīju viņam un jautāju, kā viņš tiks mājās. Viņš teica, ka viņš domā jūt nākt kājām. Tētim vajadzēja soļot pusotras stundas, lai tiktu mājās. Puteņi vēl arvien turpinājās, un daudziem cilvēkiem bija jāpaliek darbā. Tāds puteņis Montreālā nebija ilgi piedzīvots.

KRISTĪNE ORTMANIS, 5. kl.

SLĒPOŠANAS PRIEKI.

Bija saulains svētdienas rīts, kad visa ģimene braucām uz Jay Peak. Jay Peak atrodas Vermontā. Kad mēs atbraucām, es paņēmu manas slēpes un slēpju kokus un es noliku pie viena staba. Tad mēs iegājām restorānā un uzvilkām slēpju zābakus. Es dzēru karstu šokolādi. Tad mēs izgājām ārā un dabūjām slēpošanas biļeti. Paņēmām slēpes un slēpju kokus un gaidījām rindā uz gondolu. Pagāja 5 minūtes, kamēr tikām kalnā. Kalna galā bija liels sniegputenis. Gandrīz nevarēju redzēt. Bija tik liels vējš, ka stāvēt mani gandrīz vai pūta projām. Pagāja pusstunda, kamēr mēs tikām lejā. Bija grūti nobraukt lejā, jo sniegs putināja un pūta vējš. Labi vēl, ka nebija auksts, tad mēs būtu nosaluši. Mēs uzbraucām trīs reizes augšā.

INGRIDA KALACIS, 5. kl.

KO ES ZINU PAR LATVIJU.

JĀLU UZ AUSTRUMIEM PĀRI JŪRAI IR MANU VECĀKU DZIMTENE. REIZĒM VIŅI MAN STĀSTA PAR LATVIJU. LATVIJA ATRODAS EIROPĀ PIE BALTIJAS JŪRAS. TĀ IR VIENA NO TRIM BALTIJAS VALSTĪM. LATVIJAS TUVĀKIE KAIMIŅI IR: IGAUNIJA, LIETUVA, POLIJA UN KRIEVIJA.

PIRMS OTRĀ PASAULES KĀRĀ, LATVIJAS PLATĪBA BIJA 25.700 KVADRĀTJŪDZES. BRĪVALSTS LAIKĀ LATVIJA BIJA ŠADALĪTA ČETRŌS APGABĀLOS. TIE IR: KURZEME, ZEMGALE, VIDZEME UN LATGALE. LATVIJAS GALVASPILSĒTA IR RĪGA. LATVIJĀ NAV AUGSTU KALNU. AUGSTĀKAIS IR GAIZIŅS. VIDZEMĒ IR AR NOSTĀSTIEM BAGĀTAIS ZILĀIS KALNS. LATVIJĀ IR DAUDZ UPJU UN EZERU. LIELĀKĀ NO UPĒM IR DAUGAVA, KAS IR APDZIEDĀTA DAUDZĀS DZIESMĀS, KO ES MĀCOS SKOLĀ. LASĪJU ARĪ PAR LĀCPLĒSI, KAS CĪNOTIES AR MELNO BRUNĪNIEKU IEGĀZIES DAUGAVĀ. LATVIJAS LIELĀKAIS EZERŠ IR REZNAS EZERŠ, - TAS ATRODAS LATGALES AUGSTIENĒ. LATVIJAS APGABĀLIEM IR KĀTRAM SAVI TAUTAS TĒRPI. MAN ĻOTI PATĪK REDZĒT TAUTAS TĒRPUS SVĒTKOS. ES EJU LATVIEŠU SKOLĀ, LAI IEMĀCĪTOS LABĀK RUNĀT LATVISKI UN LAI IEPAZĪTOS AR CITIEM LATVIEŠU BĒRNIEM. MAN PATĪK AR VIŅIEM SATIKTIES UN DRAUDZĒTIES.

Kristīne Ortmanis, 5. kl.

PAVASARIS

Sodien ir pirmā pavasara diena. Visi putniņi dzied un puķītes zied. Ir silts laiks, saule spīd, un drīz varēs iet basām kājām.

Katru dienu man vajag laistīt puķes un ravēt nezāles dārzā.

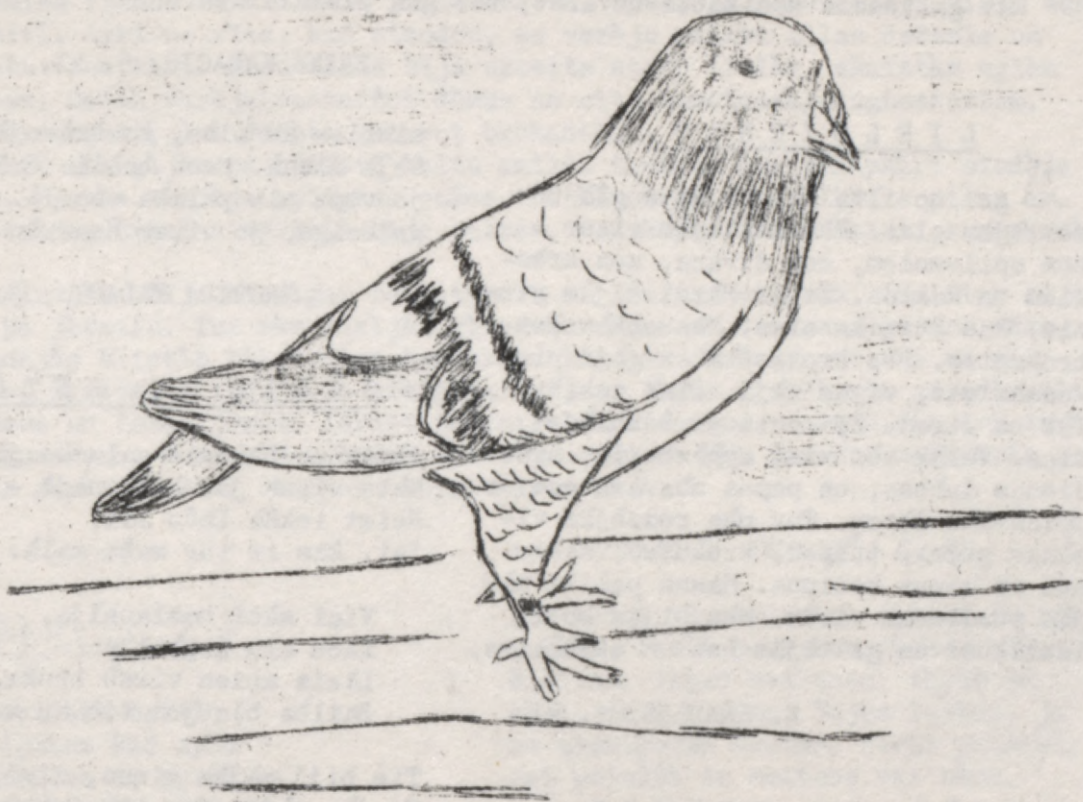
Reizēm, kad mamma neredz, mēs ar Ilzi kāpjām ūdenī līdz ceļiem.

Un tad mamma bažas.

Pavasari, pastaigājoties mežā, var bieži redzēt putniņus taisām sev ligzdiņās un var satikt mazus zaķīšus lēkājot. Kad mazīe putniņi izlien no olām, tad viņi grib daudz ēst. Putnu mātēi un tēvam vairs nav vaļas daudz dziedāt - visu dienu tiem ir jāmeklē mušas, odi, tārpi un citi gārdumi, ko mazajiem mutēs bāzt.

K. KRAULIS, 5. kl.

oooOooo oooOooo oooOooo oooOooo oooOooo
-----
oooOooo oooOooo oooOooo oooOooo oooOooo

INTA HUNS, 5. kl.

Manas pirmās slēpošanas sacīkstes.

M) arta sākumā mans tēvs prasīja man, vai es gribot piedalīties latviešu slēpošanas sacīkstēs. Tad es pie sevis domāju: "Man ļoti patīk slēpot. Man liekas, man būtu liels prieks. Iedomājies .... manas pirmās slēpošanas sacīkstes! Nu tad - kāpēc nē? Un tad "jā" bija mana atbilde.

Svētdienā pirms sacīkstēm (kas bija 20. martā) mēs braucām slēpot uz "Valleè Bleue", Laurenču kalnos, kur bija sacīkstes.

Sestdienas rītā, sacīkstu dienā, es agri uzcēlos, bet kad es paskatījos pa logu, es redzēju, ka stipri krita slapjš sniegs. Es vairs īsti negribēju piedalīties, un mana mamma negribēja braukt ar auto mašīnu pa tādu laiku (Mans tēvs bija aizbraucis uz Angliju.). Tad mana mamma sadūšojās un teica, ka mēs brauksot. Es biju diezgan uztraucies par sacīkstēm.

Kad mēs tikām sacīkstu vietā, es ieraudzīju vienu no maniem latviešu draugiem, kurš arī piedalījās. Tad es gāju izvilkt savu numuru. Es izvilku divdesmit devīto. Es varēju pirms sacīkstēm maz slēpot, jo man drīz bija jāiet uz startu. Kalna galā sacīkstu dalībnieki gaidīja savu kārtu slaloma nobraucienam. Numurs 28 gaidīja instrukcijas un tad ātri aizbrauca. Es biju nākošais! Es nervozi gaidīju manu reizi, un pēdīgi arī man deva signalu braukt.

Kalns bija ledains un kaut kā mana slēpe aizķērās aiz viena staba un es kritu, bet ātri uzcēlos. Kalna apakšā es dabūju manu nobrauciena laiku, 63 sekundes, un es biju priecīgs. Bija vēl divas reizes jānobrauc un šoreiz vairs neuztraucos. Šo reizi kalns bija vēl ledaināks, bet es bez krišanas nobraucu 57 sekundēs.

Milžu slalomā man iznāca abi nobraucieni labi ... es nevaru atcerēties ar cik sekundēm, bet es biju ļoti priecīgs.

Tagad nāca godalgošana un es laimīgi dabūju trešo vietu slalomā. Tagad es biju vēl priecīgāks.

Nav galvenais sacīkstēs uzvarēt, bet gan piedalīties.

ERIKS KALACIS, 6. kl.

L I E L D I E N A S .

A) gri no rīta mēs bijām augšā un meklējām olas. Mēs meklējām visur - zem spilveniem, zem dīvāna, zem krēsliem un kaktos. Es ar Mārci bijām pirmie, kas atradām olas. Mēs sākām ēst brokastis. Pēc brokastīm es gāju pie vecmāmiņas, viņas mājā. Olas meklēt. Tur es atradu 25 centi un šokolādes olas. Vēlāk mēs visi apģērbamies svētdienas drēbēs, un papus mūs aizveda uz Botanisko dārzu. Tur mēs redzējām visādas puķes, tulpes, krokusus, kaktusus un mazus kociņus. Mamma palika mājās pusdienas vārīt. Mēs bijām ļoti izsalkuši un gribējām ēst un atpūsties.

K. KRAULIS, 5. kl.

J O C I G A I S B U R V I S .

f) eiz bija burvis. Viņš nebija slikts, bet labs un viņš dzīvoja skais-tā pīlī. Viņš pētīja visādas lietas. Ar burvju vārdiem laboja mājas, kas bija bojātas vai sabrukušas, un cilvēki bija priecīgi. Viņam arī patika zīmēt un gleznot. Cilvēkiem patika viņa gleznas un tie tās nopirka. Viņš dzīvoja laimīgi savā pīlī. Viņš gāja uz pilsētu, pirka ēdienu un darija visu to pašu, ko cilvēki dara.

JĀNIS TĒRAUDS, 3. kl.

L I E L D I E N U R Ī T S .

B) ija jauks Lieldienu rīts. Saulīte spīdēja manā logā. Ātri saģērbos un gāju meklēt, vai zaķis nav ko atnesis. Meklēju pa visām istabām. Tad vienā kaktā atradu kurvīti ar oliņām. Tad atradu vēl divas aploksnes ar naudu. Kad visi bijām augšā un mamma bija uzklājusi galdu, gājām ēst brokastis. Visi sākām

sīsties ar olām, ko krāsojām iepriekšējā dienā. Mans brālis Eriks vinnēja, jo viņa ola palika vesela. Viņš bija priecīgs, jo viņam negaršo olas.

INGRIDA KALACIS, 5. kl.

J Ā N I S U N P Ē T E R I S .

Jānis un Pēteris zaļumos gāja, Māte viņus jau brīdināja - Neiet iekšā lāču alā, Tai, kas ir tur meža malā.

Viņi māti neklausīja,
Lāču alu izpētīja.
Lācis abiem virsū bruka,
Bailēs bļaujot tie nu muka.

Tie bij' mājās viens, div', trīs.
Ko jūs mājās jau tik drīz?
Abi skrēja istabās,
Un zem gultas noslēpās.

ANDRIS ORTMANIS, 7. kl.

P A V A S A R I S N Ā K .

f) Ēc aukstās ziemas visi gaida pavasari. Ir tik patīkami, kad saulīte iesāk sildīt un sniegs pamazām pazūd. Sogad ziema bija tik bargā un, liekas, ka pavasaris tuvojas tik lēnām. Kaut arī vēl šur un tur ir redzams sniegs, tomēr dārzos jau sāk parādīties pirmās pavasara puķītes. Ielas ir sausas, un ir tik laba sajūta iziet ārā kurpēs un atstāt vecos ziemas zābakus skapī. Esmu jau redzējis pirmos pavasara putniņus, kas priecīgi lēkā no zara uz zaru. Nebūs arī ilgi, kad zāle paliks zaļa un kokos parādīsies pirmie pumpuri - tad pavasaris būs klāt!

RICHARDS JANITĒNS, 6. kl.

Brīvdienas Prince Edward salā.

agājušajā vasarā mēs brīvdienas pavadījām pavisam citādi nekā parasti. Mēs apmetāmies Prince Edward salā jūras krastā. Speciālā nometņotāju vietā mēs gulējām teltī. Agri no rīta, kad atmodos, es varēju redzēt zilās debesis un skaisto dabu visapkārt. Mūsu telts bija uzcelta starp lielām, skaistām eglēm un krūmiņiem. Gaisā varēja sasmaržot dūmus no citu nometņotāju ugunskuriem. Arī es uzķuru uguni, lai varētu gatavot brokastis.

Uz jūru mēs gājām pa skaistu baltu smilšu taciņu, kur visapkārt ziedēja mežrozītes. Pļāvās ziedēja spilgtas puķes. Netālu bija mazs dīķītis pilns ar mazām zivtiņām. Jūrmalas smiltis bija baltas, bet kāpās uzkalniņi bija sarkanā krāsā.

Dažreiz jūra bija mierīga, bet citreiz ar lieliem viļņiem. Skaistas bija pastaigas pa jūrmalu. Tur mēs lasījām gliemežu vākus un sarkanus gludus akmeņus. Sarkanajās klintīs tūkstošiem bezdelīgu bija izurkušas caurumus un tās tur dzīvoja. Krastmalā lidoja un klaigāja kaijas. Jūras krastā mēs atradām gliemežu caurumus un iemācījāmies izrakt no smiltīm gliemežus. Vakarā mēs tos izvērījām uz ugunskura. Mums bija gārdas vakariņas. Dienu mēs parasti nobeidzām ar pastaigu pa jūras krastu, vērojot saules rietu jūrā.

TIMOTEJS OZOLIŅŠ, 6. kl.

NAKTĪ.

Ja esi ārā naktī,
Zvaigznes kad spīd
Un mēness ir spožs, -
Vari lūkoties kokos
Un skatīt kā siltā vēsmā
Sakustas lapas,
Un vari sajust
Vasaras klusumu.

ILZE ŠTAUVERS, 7. kl.

Meitenes un zēni.

Meitenes ir citādas nekā zēni. Viņām ir pilnīgi citādas intereses.

Meitenēm patīk lasīt grāmatas par mīlestību vai dzīvniekiem. Zēniem patīk lasīt par mašīnām un sportu. Kad zēni atšķir avīzi, viņi tūlīt meklē sporta rezultātus. Meitenes labprāt lasa "Dear Abby!".

Meitenes labprāt mazgājās. Tāpēc viņām ir tīras rokas un sasukāti mati. Izskatās, ka zēniem ir netīri nagi un nesukāti mati. Tas tāpēc, ka viņi vienmēr skrien, krīt un dauzās. Zēni arī baidās no ūdens, kā no indes.

Meitenēm un zēniem ir arī vienādas īpašības. Zēni tagad audzē tikpat ga-

rus matus kā meitenes, dažiem ir pat garāki. Senāk meitenes nēsāja tikai kleitas. Tagad meitenes, tāpat kā zēni, nēsā bikses. Šajos laikos, ja no aizmugures skatās, nevar pateikt, vai priekšā ir meitene vai zēns.

SILVIJA PORIETIS, 1. ģimn.kl.

BAJĀRS.

Bajārs ir ļoti skaists zirgs. Viņam šis vārds ir piemērots. Viņš ir melnā krāsā ar baltu zīmi pierē. Viņa kājas ir garas un tievas, piemērotas labai skriešanai. Bajārs ir sacīkšu zirgs (Thoroughbred). Viņam ir ļoti skaidras, tumšas acis. Sacīkstēs uz tām uzliek tumšus aizsargus, lai neredzētu blakus skrejošos zirgus. Viņam ir noteikts svars, kas jānes uz muguras. Tas ir, apmēram, 115 mārciņas smags. Bajārs labprāt ēd cukurgraudiņu.

Bajārs labprāt rikšo brīvs pa laukiem un mežiem. Viņam nepatīk skriet, kad kāds sēž uz muguras.

Viņam bija draugs Riksis - suns. Riksis piederēja zirga īpašniekam. Tas bija liels suns melnu un brūnu spalvu. Riksis gulēja kaktā, kurā Bajārs nevarēja viņu traucēt. Bajārs nekad neatstāja stalli, ja Riksis

nebija klāt. Bajāram patika Riksis tik ļoti, ka viņš sacīkstēs nekad neskrēja, ja Riksis jau nebija pie mērķa līnijas priekšā.

Bajārs trenējās katru dienu, lai drīz piedalītos sacīkstēs.

GUNTA VITINŠ, 6. kl.

BURVJU EZERA NOSLĒPUMS.

Zēns gulēja ar draugu pie degošā ugunsкураun klausījās viņu čalošanā, kas nāca no Burvju ezera.

"Gribētos tur palūrēt", saka pirmais zēns.

"Nē, tas ir aizliegts," draudē draugs, "tu labi zini, ka mūsu senči to ir aizliegusi,"

"Kāpēc?" pirmais zēns prasa.

"Tas ir Burvju ezera noslēpums, tas nekad netiks atrasts", atbild otrais, kam vārds ir Ēriks.

"Man liekas, ka tev ir bailes tur pieiet," dzied Jānis, "Erikam ir bailes, Erikam ir bailes!"

"Ko tu muldi, man nav ne no kā bailes!" atcērt Ēriks.

"Tad tu to vari pierādīt un ar mani aiziet pie Burvju ezera", saka Jānis.

"Tas ir aizliegts!" raud Ēriks.

"Erikam ir bailes, Erikam ir bailes!" Jāņa balss sāk čukstēt.

"Labi, labi", saka Ēriks bailīgi, "iesim!"

Ar uguniem un lieliem kokiem apbrūņojušies (ja vajadzētu aizstāvēties) zēni pierāpo pie Burvju ezera.

"Man liekas, ka man ir bailes!" iekliedzas Jānis.

"Tev bailes? Domāju, ka tu esi tas drošais, kas saka, ka man esot bailes", saka Ēriks, bet Ēriks pat nesmējas par Jāņa liekulīgo uzvedību.

Jānis paskatās pulkstenī - pusnakts!

"Skaties!"

No ūdens sāka nākt vēji, kas nesa zelta lādi!

"Mēs nepelnām melnajam velnam,

Elli sodam, ne algu dodam,

Un pirmais dzīvais,

Kas šos graudus redzēs -

Tam malka nedegs, bet akmeņi dedzēs!"

Divi mēneši vēlāk.

"Mežs deg! Mežs deg! Ko darīsim?" tēvs kliedz.

"Nav ūdens, nevar akmeņi aku izrakt!" māte vaid.

"Zēl, ka akmeņi nedeg," saka māsa.

"Deg arī!" saka Jānis.

Viņš paņem sērkokotus un aizdedzina akmeni. Akmeņi sadeg, un ātri tēvs izrok aku, dabū ūdeni un apdzēs uguni. Tā Burvju ezera noslēpums izglābj visus.

Grauds - dārgakmeņi.

Dedzēs - deģi.

I E L A .

Šo ielu,
Kas nav liela,
Es mīlū
Ziemu un vasaru.

Tur pusdienas laikā
Spēlējas bērni
Zem ozoliem lieliem un veciem,
Kas aug vienā malā.

So ielu,
Kurā daudz sunīšu skraidā,
Domāju es, -
Neaizmirsīšu nekad.

IEVA LAKATS, 2. ģimn. kl.

JĀNIS STEPRĀNS, 1. ģimn. kl.

K U K A I Ņ I .

Kukaiņi ir mazas dzīvas radības,
kas rāpo pa sienām, kokiem, zāli, kas dzīvo zemē vai ūdenī un arī lido pa gaisu.

Kukaiņiem nav kaulu, bet to vietā ir ārēja čaula, kas satur viņu iekšējos orgānus kopā. Kukaiņi ir stipri savādāki kā citi dzīvnieki. Acis viņiem sastāv no divām vai trim bumbām ar tuks-toš maziem punktiņiem, kas katrs ir viena acs bez lēcas. Ausu daudziem kukaiņiem nav, un kam ir, tās atrodas virs viņu priekšējo kāju ceļiem. Ja kukainis kaut ko grib saost, viņš lieto ožas antenas, kas atrodas virs viņa galvas. Lai nogaršotu ēdienu, kukainis uzsūc ar kājām garšu; ja ēdiens garšs, tad lieto savu garšmēli, lai to apēstu.

Cilvēkam kukainis var būt ienaidnieks vai arī palīgs. Nevienam nepatīk ods, kas asi dzeļ un izplata lipīgas slimības.

Zirneklis auž tīklus gar mājas stūriem, bet arī savos tīklos ievēl citus cilvēkam kaitīgus kukaiņus. Tai pašā laikā kukaiņi ir putnu galvenā barība. Bites pārnēs ziedu putekļus no viena stāda uz otru. Cilvēks lieto bišu savākto medu savai pārtikai.

Lai novērstu kukaiņu radīto postu, cilvēki izgudrojuši stipras indes, kas kukaiņus nonāvē. Ja iznīktu visi kukaiņi, putniem un zvēriem pietrūktu barības. Stādi un koki nonīktu. Lēnām visa pasaule pārveidotos un iznīktu.

Jā, tas varētu notikt, ja cilvēks nepārvaldītu savas izdarības. Tagad valdība kontrolē ķīmikāliju pielietošanu, lai dabā derīgos kukaiņus neiznīcinātu.

Cilvēkam ir sava vieta pasaulē. Tāpat kukainim ir sava vieta dabā. Nav tādas dzīvas radības, kurā iznīcinot, dabas turpinājumā nerastos tukšums.

MĀRTIŅŠ OZOLIŅŠ, 1. ģ.kl.

VĒSTURES SKOLOTĀJAM.

Nu miers Jums: -

pēdējā vēstures stunda pagājusi.

Uzslāva Jums,

ka izturējāt mūsu klasē.

Pateicos Jums: -

Jūs taču zināt par ko.

Mierīgs prāts lai Jums:

Jums tāda klase vairs nekad nevar būt.

VITA PLŪME, 3. ģimn. kl.

LATVIEŠU SKOLU BEIDZOT.

Es esmu daudzas reizes uzcēlusies sestdienas rītos un domājusi, kāpēc es vēl eju uz latviešu skolu. Man daudz kā labāks būtu ko darīt mājās nekā tur. Citi bērni staigā pa pilsētas ielām un citi slēpo pa kalniem, bet man ir jāiespiežas mazā solā, kas ir domāts desmit gadu veciem bērniem. Man ir

atmiņa, kā es piektdienas vakaros un pat kādreiz sestdienas rītos steidzos pabeigt savus neizdarītos mājas darbus, kurus pa nedēļu slinkums neļāva izpildīt. Es daudzkārt domāju, kāpēc mums vispārī būtu jādara šie darbi?

Bet vai mūsu skola ir tik sliktā padarīšana? Vai man tiešām būtu daudz ko darīt sestdienas rītos. Ko es citā reizē nevarētu izdarīt? Pārējie bērni angļu skolā par mani daudzas reizes ir smējušies, kad es nevarēju piedalīties viņu nodarbībās. Bet vai beigās es nebūšu tā, kurā par viņiem varēs smieties, jo man būs zināšanas par kādu mazu valstiņu, par ko viņi nemaz nav dzirdējuši. Daži bērni tiešām brīnās, kā es varu runāt divas valodas un pat man prasa, lai es kaut ko viņiem pasaku latviski.

Bet patiesībā galvenais iemesls, kāpēc es eju uz latviešu skolu, ir lai satiktu savas draudzenes (un draugus), kurus es citādi neredzētu, jo sarīkojumi nav tik bieži.

Visā visumā man būs žēl, kad man nebūs nekas ko darīt sestdienas rītos, un man ir žēl tos, kuri nav nekad gājuši uz latviešu skolu.

BAIBA AUDERS, 3. ģimn. kl.

M ā j a k a l n a g a l ā...

Es bija sen atpakaļ, kad kādreiz karstajā vasaras laikā, dienas vidū, sēdēju zem zaļā, kuplā ķoka pašā dārza vidū, un vēroju savus draugus, kas atrādās man blakus un lasīja grāmatas.

Mēs bijām spēlējuši visādas spēles, - gan mēģinājuši uzķāpt visaugstākajos koku zaros, lai paskatītos pāri citiem tur - tālajā pasaulē. Tomēr vislabāk mums patika sēdēt pie mazās upītes un makšķerēt. Tur mēs būtu ilgu laiku palikuši, ja karstā pusdienas saule mūs nespiestu iet ēnā mājas tuvumā, tur - skaistajā dārzā.

Tur ziedēja visādas puķes un krūmi, un bites dūca un dažreiz pat mums, zēniem, iepinās matos. Šai skaistajā un saules apspīdētajā vietā stāvēja māja kā veca karaliene, kas no kalna virsotnes kā no karaliska troņa raudzījās lejā uz ieleju, kur burbuļoja

mazā upīte un blakus tai tālu aizvijās kāds mazs lauku celiņš.

Tā bija veca balta māja ar sarkanu jumtu un gaŗu skursteni, kur laiku pa laikam kūpēja dūmi gan gaiši, gan tumši, it kā tur sēdētu kāda veca māmiņa ar pīpi zobos. Katrā pusē tai bija vairākas logu rindas, zem kurām puķu podos ziedēja puķes un sienas bija apaugušas zaļiem tītenu mēteļiem.

Šai mājai mūsu dzīvē bija liela nozīme. Tā mums bija kā laika kavētāja un kā sargātāja. Cik daudz reižu mēs spēlējām slēpšanos gan tās iekšpusē, gan ārā ap to, bet kad atnāca tumsa, aukstums jeb negaiss, tās pajumtē mēs jutāmies pasargāti un drošībā.

Vislabāk man tur patika ziemas laikā, kad vakaros sēdējām krāsniņas tuvumā un, vērojot uguns sprēgāšanu, klausījamies pasakās jeb citos nostāstos, ko pieaugušie mums stāstīja.

Vēl tagad šī vecā māja, kaut kur tālu kalna galā, man palikusi mīļā piemiņā. Domās bieži to atceros un atmiņās man patīk pie tās kavēties.

EDGARS BĒRZONIS, 1. ģimn. kl.

A r d i e v u l a t v i e š u s k o l a i .

"Ap mani stāv bērni nonīkuši
Kā stādiņi pagrabā izauguši.

Ne vaigi tiem jaunības sātumā spīrgst,
Ne lūpas smaida, ne actiņas dzirkst.

Es redzu: smaga, piekvēpusi
Pār viņiem tumsa ir gulējusi.

Man logus ar rožu vijām vīt,
Ar maija zvaniņiem apsraudīt!

Pa augstām rūtīm saule lai spīd,
Caur rozēm pār bērnu galviņām slīd.

Ai!... Klasē man gaisā kā pagrabā
Un sienas melnas kā cietumā!...

Šaurs lodziņš, kurš nav atverams,
Ne ziedoņa vēsmām sargājams.

Ak, kā jūs gribētos ārā vest,
Starp baltām puķēm saulītā nest!

Bet man kā ēnai par jums vajag līkt.
Un kopā ar jums šē bālēt un nīkt..."

Kārlis Skalbe.

Man ir jāatzīstās, ka latviešu skola sestdienu rītos, reizēm, gan izlikās kā šinī Skalbes dzejā, bet šādās reizēs, sevišķi pēdējos gados, gandrīz nekad vairs nebija. Skatoties atpakaļ bija latviešu skolā diezgan patīkami, - pat man tas ir liels pārsteigums!

Paldies visiem, kuri palīdzēja mani tā pārsteigt!!!

VITA PLŪME, 3. ģimn. kl.

À b e l d à r z a n o s l è p u m s .

Àbelďdàrzs ir tukšs. Visur redzams tikai sniegs. Àbelu plikie zari locās vējā, kamēr viņu stumbri zūd dziļāk sniegā. Drīz vētra norimstas, un saule nāk atpakaļ. Zaķi lēkā svaigajā sniegā un koku zariņiem nokož pumpurus. Ar katru dienu saule kļūst siltāka, un dziļais sniegs saplok.

Visur redzamas ūdens straumītes un pilītes lāsteku galos. Drīz zāles galiņi parādās cauri sniegam, un vasara neliekas tālu. Putni dzied, un viss plaukst. Àbelēm ir rozā ziedi, un zaļās egles kļūst vēl zaļākas. Saimnieks savus kokus aplūko un ar tiem liekas apmierināts. Kad zāle jau kļuvusi trekna, zaļa un gaŗa, saimnieks gatavojas to pļaut. Àbelēs sāk aizmesties mazi zaļi àboli. Katru nedēļu àbeles tiek rūpīgi apsmidzinātas ar ķimikālijām, lai tās pasargātu pret kukaiņiem. Vasaras vidus ir pienācis. Naktis ir siltas un klusas, izņemot kukaiņu nepartraukto sīksānu un varžu troksņošanu upmalā. Ar katru dienu àboliem ir sātāka krāsa, un ar katru nedēļu nāk tuvāk rudens. Rudens vakaros nerātnie zēni piebrauc àbelďdàrzam ar labi eļļotiem ratiem, lai zagtu sulīgos àbolus.

Gada laikiem mainoties, rodas jauni notikumi, bet àbeles namainīgi klusē un àbelďdàrza noslèpumus neizpauž.

MÀRTIŅS OZOLIŅS, 1. ģimn. kl.

Z I E M Ā .

Pàrsliņa
No debesīm
Lido uz zemi
Lēnām, skaisti un klusi.
Sniegs
Virpuļo vējā.
Viss ir apklāts
Gludā, baltā sniega segā.
Lāstekas
Lēnām kļūst,
Kad saule spīd
Un sniega vētra stājas.
Ledus
Nu spīd
Gluds un spožs
Rietošās vakara saules staros.

ANITA PORIETIS, 2. ģimn. kl.

M à j a k a l n a g a l à .

Kalna galā stāvēja veca māja. Ieplestām acīm Pēteris, Marta un Dāvids turp skatījās. Ekskursijā viņi nejausī nonāca pie šīs mājas. Kilometru atpakaļ bija ciems Darvins. Tur dzīvoja Pēteris, Marta un Dāvids ar saviem piederīgiem. Viņiem visiem bija divpadsmit gadi. Pēteris bija dzirdējis, ka kaut kur mežā esot māja kalna galā, bet nezināja, ka tā tik tuvu ciemam! Cilvēki runāja, ka mājā spokojušies, jo katru reizi, kad kāds tajā iegāja, sākās kliegšana un ķēžu žvazdināšana. Apmeklētāji domāja, ka kāds spoks meklējot naudu, ko sen atpakaļ laupītāji te bija noslèpuši.

Tagad Pēteris, Marta un Dāvids prātoja vai iet mājā iekšā, vai ne.

"Jā, apskatīsimies, kas tur ir iekšā," Dāvids teica.

"O nē, man ir bailes,!" Marta čukstēja.

"Marta, kāpēc ne? Tev ne no kā nav ko baidīties," Pēteris iedrošināja.

"Tad tikai vienu minūti apskatīsimies," Marta teica.

Visi trīs piegāja pie mājas. Viss bija kluss. Dāvids attaisīja durvis. Iekšā bija daudz krāmu. Pēteris, Marta un Dāvids visu novēroja. Pēkšņi Marta kaut ko nejausī nogāza, un tas taisīja lielu troksni. Viņi satrūkās. Tad ķēdes sāka žvazdēt. Kā zibens bērni izskrēja no mājas. Viņi apstājās, kad bija jau pie Darvina.

"Kas tas bija?" Marta jautāja.

"Laikam, tas spoks. Viņš, laikam, redzēja, ka mēs nācām, jeb dzirdēja troksni, kad tā vāze apgāzās," Pēteris teica.

"Es iešu tur atpakaļ. Gribu zināt, kas tas ir, kas to troksni taisa," Dāvids teica.

"Tad es tev iešu līdz," Pēteris teica.

"Tad es arī," Marta iesaucās.

"Nē, tu labāk paliec šeit. Tas spoks tevi varētu noķert," Dāvids teica.

"Labi. Es palikšu mājās. Man, laikam, būtu bailes tur atgriezties," Marta noteica.

"Kad mēs nāksim atpakaļ, tad pieiesim pie tevis. Nāc, iesim, Pēteri," Dāvids mudināja.

Viņi aizskrāja pie kalna, kur atradās vecā māja. Klusībā Pēteris un Dāvids tuvojās mājai. Viņi norunāja, ka tiklīdz, kad ķēdes sāks žvadzēt, viņi neskries prom, bet novēros, no kurās puses troksni nāk un tad ies tur skatīties.

Kad ķēdes sāka žvadzēt, Pēteris un Dāvids noklausījās no kurienes troksnis skanēja. Nu viņi skrēja tajā virzienā. Viņi skrēja augšā pa trepēm. Tur vienā guļamistabā stāvēja vecs vīrs. Pēteris un Dāvids pieskrēja vīram klāt.

"Kāpēc tu taisi troksņus?" Dāvids jautāja. Vecais vīrs aiz pārsteiguma apstājās žvadzināt ķēdes.

"Atbildi," Pēteris teica. Tad vecais vīrs izstāstīja zēniem kāpēc viņš cilvēkus no mājas baidīja prom.

"Es zināju, ka šajā mājā noslēpta nauda. Tā es šeit viens pats dzīvoju un meklēju naudu."

"Vai tu naudu esi atradis?" Pēteris jautāja.

"Nē. Vai jūs gribiet man palīdzēt?" vīrs jautāja.

"Jā, mēs gribētu, bet, vispirms, mums ir jāpasaka Martai, ka mēs atradām spoku, kas īsti bijāt jūs. Viņa mūs gaida," Dāvids teica.

RUTA VĪTIŅŠ, 2. ģimn. kl.

J Ā N I S.

Jānis bija īsts latviešu zēns; - zilām acīm, blondiem matiem un garām kājām. Ai, cik lepni bija Jāņa vecāki par savu dēlu! Kā viņš sportoja, kā viņš studēja, kā viņš dzīvoja! Tikai ar labākiem cilvēkiem biedrojās. Vai, cik priecīgi viņi bija!

Kā tas īsti noticis, nevienam lāga nezināja: Jānis izkrita eksāmenos. Viņš vairs nepiedalījās futbola klubā. Nerunāja vairāk ar vecajiem draugiem. Tikai skatījās apkārt bailīgām acīm, kad māte apvaicājās kā viņam ejot.

Vienu nakti Jānis nepārnāca mājās. Tēvs zvanīja policijai, kamēr māte klušiņām raudāja. Visi satrūcās, kad zvanīja telefons. Tēvs uzmanīgi un satraukts klausījās, ko stāstīja policists. Lēnām viņš papēma mātes roku un veda viņu uz auto mašīnu. Drīz viņi bija slimnīcā. Iegāja mazā istabiņā, un tur gulēja mūsu Jānis - beigts.

Saprotiet? Viņš bija "zāļu" vargs .....

RENĀTE DINDZĀNS, 2. ģimn. kl.

R S N I E G B A L T Ī T E.

Reiz dzīvoja vecītis un vecenīte. Viņi bija apmierināti ar to, kas viņiem bija, bet viss ko viņi vēlējās, bija bērns. Reiz uznāca liels sniegputenis un pārklāja zemi biezu sniega kārtu. Visi bērni priecīgi spēlējās ārā, un tāpēc vecītis un vecenīte arī gāja ārā.

Abi sadomāja savelt sniega meitenīti - Sniegbaltīti. Acu vietā ielika divas zilas stikla zīlītes, iespieda vaidziņos divas bedrītes, no sārtas lentītes izveidoja muti.

Tad sniegbaltītei mutīte sāka smaidīt, matiņi cirtoties. Viņa pacilāja rokas un kājas, oaspēra soli un devās uz istabu.

Vecītis un vecenīte domāja, ka viņi abi prātu zaudējuši.

Dienas paiet, un mazā ģimene ir ļoti priecīga - vecītis un vecenīte ļoti mīl Sniegbaltīti.

Tuvāk nākot pavasarim, Sniegbaltīte paliek ļoti nelaimīga, jo saulē viņa sāk druscīgi kust.

Vienu dienu draudzenes uzaicināja viņu uz mežu, bet Sniegbaltīte negribēja

iet. Citi bērni sāka viņu skubināt un beidzot viņa gāja līdzi. Visu dienu visas lasīja ogas un sēnes. Vakarā meitenes bija aizrāvušās rotaļās un leca pāri ugunskuram. Kad Sniegbaltītei bija jālec, viņa drebēja, bet draudzenes teica, "Lec, lec, Sniegbaltīte!" Un viņa leca.

No ugunskura pacēlās balta, balta tvaiku strūklīņa. Sniegbaltīte bija izkususi!!!

ANNA MIGLONS, 1. ģimn. kl.

L I E T U S .

Lietus krīt ar maigu skaņu
Kā mazi sidraba zvani.
Koku lapās lietu krājas,
Ar katru pili smagāk klājas.

Ūdeņos lēkā lietus punkti,
Gaisā redzams pelēks jumts,
Zemē čalo mazas straumes.
Zāle - mežs ar stikla bumbām.

Kad visa radība aplaistīta,
Zirnekļu tīkli atmirgo sidrabā,
Koku zari laistas spožumā,
Zeme top paradīze saules gaismā.

MĀRTIŅS OZOLIŅS, 1. ģimn. kl.

M

A T M I Ņ A S P A R L A T V I E Š U S K O L U .

Man visvairāk paliks atmiņā pirmā diena latviešu skolā. Toreiz biju seši gadi vecs. Pirms braukšanas uz skolu mamma stāstīja, ka man tur patiks un tur dabūšu draugus.

Priecīgs klausījos un visam piekritu, bet kad iekāpu auto, tad sāku raudāt. Gribēju, lai mamma arī brauc līdzi. Skolā mani iedalīja Vikmanis kundzes klasē. Man viņa ļoti iepatīkās, jo viņa man atgādināja mammu.

Līdz piektai klasei man ļoti patika latviešu skola. Kad sāku sesto klasi, es biju vienlīgais puika starp sešām meitenēm. Pārējie zēni pārtrauca skolas apmeklēšanu vai pārcēlās uz citu pilsētu.

Man tagad bija bailēs, - ko tad es viens pats zēns darīšu klasē ar sešām meitenēm. Ahā, es tad sēdēju vienā klases malā, kamēr meitenes otrā pusē. Un tā es iesāku septīto klasi ar "skolnieku gap".

Mans vispatīkamākais gads gan bija 2. ģimnazijas klase, jo to gadu mans draugs bija kopā ar mani. Es vairs nebiju viens pats manā stūrī. Bet tanī gadā viņš beidza latviešu ģimnaziju un es atkal sēdēju manā stūrī viens pats.

Es varbūt neesmu iemācījies šajos gados latviešu valodu tik labi, kā vajadzētu, bet es jūtu, ka latviešu skola ir devusi man daudz plašāku skatu par to, kas notiek ap mani. Es vēl neesmu arī iemācījies zināmāi skolotājam teikt "jūs" ne "tu". Viņa vienmēr atgādina, ka tikai tuvai personai var sacīt "tu". Un tā kā viņa man nav nekāda radniece u. t. t., man jālietojot "jūs". Bet dažreiz viņa man izliekas kā mamma, jo viņa ir ļoti saprotoša.

Sinī gadā man ļoti interesēja vēsture, jo kāda skolniece vienmēr iesāka "interesantas sarunas ar skolotāju". Es arī jūtu, ka skolas pārzinis ir grūti atrādājis, lai latviešu skolu uzturētu.

Man vēl būtu daudz ko rakstīt žurnālam jo atmiņu ir daudz. Taisni tad, kad man īsti sāk patīkt latviešu skola, man tā jābeidz.

POLITIKA.

V alstu, pagastu un pilsētu pārvaldes aparātu izveidošanu un to savstarpējo attiecību kārtošanu sauc par politiku. Tos cilvēkus, kuri strādā politisku darbu, sauc par politiķiem. Demokrātiskās zemēs viņus parasti ievēl tauta vai iedzīvotāju grupa. Tas nozīmē, ka lielākā daļa no iedzīvotājiem piedalās politikas veidošanā. Ievēlētie politiķi ziedo savu laiku politiskām problēmām. Vairums politiķu ir vīrieši, bet sievietes arī var tikt ievēlētas politiskos amatos. Diktatūras zemēs politiķus neievēl, bet gluši vienkārši ieceļ.

Kanada ir demokrātiska valsts, kur tauta ievēl savus pārstāvjus. Šie pārstāvji nāk no politiskām partijām. Tā partija, no kuras ievēlēti visvairāk pārstāvju, veido valsts politiku zināmu laiku periodā, kas ir noteikts ar likumu. Kanadā tagad ir ļoti liela problēma angļiski un franciski runājošo iedzīvotāju attiecībās. Kvebekas provincē ir politiķi, kuri gribētu atdalīties no Kanadas valsts. Valdība patlaban ir liberāļu partijas rokās, kas nepiekrīt atdalīšanās domai, tomēr viņu politika ieievest franču valodu visās darba vietās. Šī ir liela problēma tiem Kvebekas provinces iedzīvotājiem, kuri nerunā franciski. Turpmā tiem emigrantiem, kas nerunā franču valodu, tā būs jāiemācās īsā laikā.

Tagad l,oti liela problēma ir gaisa un ūdens piesārņošana. Ar katru dienu šī problēma kļūst lielāka, ūdens un gaisa netīrāks. Lai šīs briesmas mazinātu, kā politiķiem, tā arī visiem iedzīvotājiem jāpiedalās šīs problēmas atrisināšanā. Politiķi piesārņošanu var regulēt ar likumiem, bet gan visi cilvēki ar pareizu uzvešanos un rīcību. Mums visiem vajadzētu iemācīties nepiemēsot ielas un visu apkārtni.

Pasaule politika regulē kārtību. Tā var izraisīt karus un izbeigt tos.

DZINTARS MIGLONS, 3. ģimn. kl.

Man patīk tāda politika, kas vairo mieru. Patlaban es vēl nesaprotu politiku, tādēļ man ir vienalga, kur partiju ievēl, tikai lai tā nebūtu komunistu partija!

ANITA PORIETIS, 2. ģimn. kl.

NO LATVIEŠU SKOLAS AIZEJOT.

Šinī pavasarī es atkal piedalīšos latviešu skolas izlaiduma aktā, saņemot savu pēdējo skolas liecību. Tik daudzos aktos esmu bijusi, bet katru reizi es varēju domāt, ka es atkal te būšu nākošajā gadā. Soreiz tā vairs nebūs. Nu man būs jādomā par vienpadsmit gadiem, kas ir pavadīti latviešu skolā.

Tā ir, ka latviešu skolu mēs apmeklējam tikai reizi nedēļā - sestdienās, bet tomēr tā iespaido mūsu dzīvi arī pārējās dienās. Jaunie vārdi, uzskati un informācija, ko iemācījamies sestdienās skolā, tas viss tika lietots un pārrunāts mājās un ar draugiem satiekoties. Arī draugus man ir devusi skola, jo tos es visus satiku agri sestdienas rītos, kad visi bijām sabraukuši mācīties. Tur mēs bijām kopā tās garās stundas un pacietīgi klausījāmies dažreiz sauso vielu. To katrā skolā ir jāpacieš, kamēr vai nu mums pašiem rodas lielāka interese izņemtahos priekšmetos, jeb stundas kļūst interesantākas. Latvijas vēsture kļūva tuvāka mums, - vairs nebija tikai kaut kādi gadskaitļi un sveši nosaukumi, bet tā pārvērtās par mūsu varoņiem, mūsu ienaidniekiem vai arī par valsts ievērojamām dienām. Ģeogrāfija vairs nebija tikai upes, ezeri, kalni un pils etas, bet iepazīšanās ar mūsu senču mantojumu, ko kopt un nest tālāk. Pat sausa gramatika kļuva paciešama un gandrīz pat interesanta

Arīskolotāji, kas sākumā mums likās sveši un pārāki, kļuva mūsu at-

balstītāji un draugi.

Paldies par mācībām un draudzību!

KRISTĪNE VIKMANE, 3. ģimn. kl.

Pirmais koncerts.

K atru gadu Montreālā notiek vairāki koncerti. Es sevišķi esmu ieinteresēts "Rock koncertos". "Rock koncerti parasti interesē jauniešiem, jo šajos koncertos spēlē "Today's Sound".

Uzstājas parasti viena grupa, dažreiz vairākas. Šie koncerti pa lielāka daļai notiek Montreālas Forumā. Ieejas maksa ir no 3 līdz 6 dolāriem - cena atkarīga no grupas slavenības. Koncerti parasti notiek no 8 vakarā līdz pusnaktij. Koncertus apmeklēt, apmēram, 18.000 jaunieši. Dažreiz ir grūti zināt vai jaunieši iet koncerta dēļ, vai tādēļ, lai būtu citu jauniešu vidū, lai darītu "savu lietu" - ņemtu dragas, ālētos u. t. t.

Pirmais koncerts, kur es klausījos, notika 4. oktobrī, Montreālas Forumā. Es jau divas nedēļas pirms koncerta sāku domāt, kur ņemšu naudu ieejas biļetei, un vai tēvs vispārī man atļaus iet.

Pēc divām nedēļām viss tomēr iznāca labi. Es sarunāju savu draugu iet uz koncertu ar mani. Mūsu biļetes maksāja 5 dolāri. Šīs vietas bija ļoti tuvu pie skatuves. Kad koncerts sākās, gaisma Foruma zālē nodzisa.

Grupa, kurā uzstājās tanī vakarā, saucās "Three Dog Night". Latviski tulcots būtu "Trīs suņu nakts". Mūzika bija tik stipra, ka otrā rītā ausis ik pa laikam aizkrita ciet. Man tomēr tas koncerts patika. No tā laika es esmu bijis uz vairākiem šādiem koncertiem. Bet tomēr man patīk "latviešu kokļu" koncerti labāk.

DZINTARS MIGLONS, 3. ģimn.kl.

ES BEIDZU LATVIEŠU SKOLU.

Ko es daudz varu teikt par latviešu skolas beigšanu? Dabīgi - es esmu priecīga, ka nebūs vairs jāiet skolā sešas dienas nedēļā. Kad es biju pirmās

klasēs, es domāju, ka šis pēdējais skolēns gads nekad neatnāks, - bet te nu viņš ir!

Es esmu pateicīga par gadiem, kas ir pagājuši, par to, ko es esmu iemācījusies, un par skolotājiem, kuri nāca mūs mācīt ziedojoši savu laiku.

Šajos pāris teikumos es tikai gribēju pateikt paldies par tiem gadiem, kurus es esmu nogājusi latviešu skolā.

INESE GODIŅŠ, 3. ģimn. kl.

KAIJA.

Viena vientuļa kaija lido viegliem zīda spārnēm pāri ūdeņiem un gāļem saucot, bet atbildes nesagaidot. Tā ceļas pret debesīm - zelta mākonī tai gala mērķis, vientuļš jūras krasts tai mājas. Tā dzīvo vislielākā brīvībā slepeno ilgu kalngalā.

ZITA OZOLS, 3. ģimn. kl.

SVEIKA LATVIEŠU SKOLA.

Lai aiks aizskrien vēja spārnēm. Vēl tikai dažas nedēļas un būšu beigusi latviešu skolu. Bieži domāju, kam tas viss ir vajadzīgs? Tikpat labi jau šeit var iztikt bez tās latviešu valodas. Droši varu teikt, ka nekur citur viņa nebūs vajadzīga - izņemot mājās. Tāpat šīs dienas jaunieši sarunājas savā starpā angļu vai citā valodā, kas katram labāk padodas. Gribēdami, lai viņu bērni iepazīstas ar Latviju, kas vieglāk izdarāms skolā, vecāki tad arī sūta tur savus bērnus. Protams, dažos gados ir iegūtas zinības, ko citur nevarēja iegūt. Tāpat iegūti jauni draugi. Bet ar visu to esmu priecīga, ka skola beigusies.

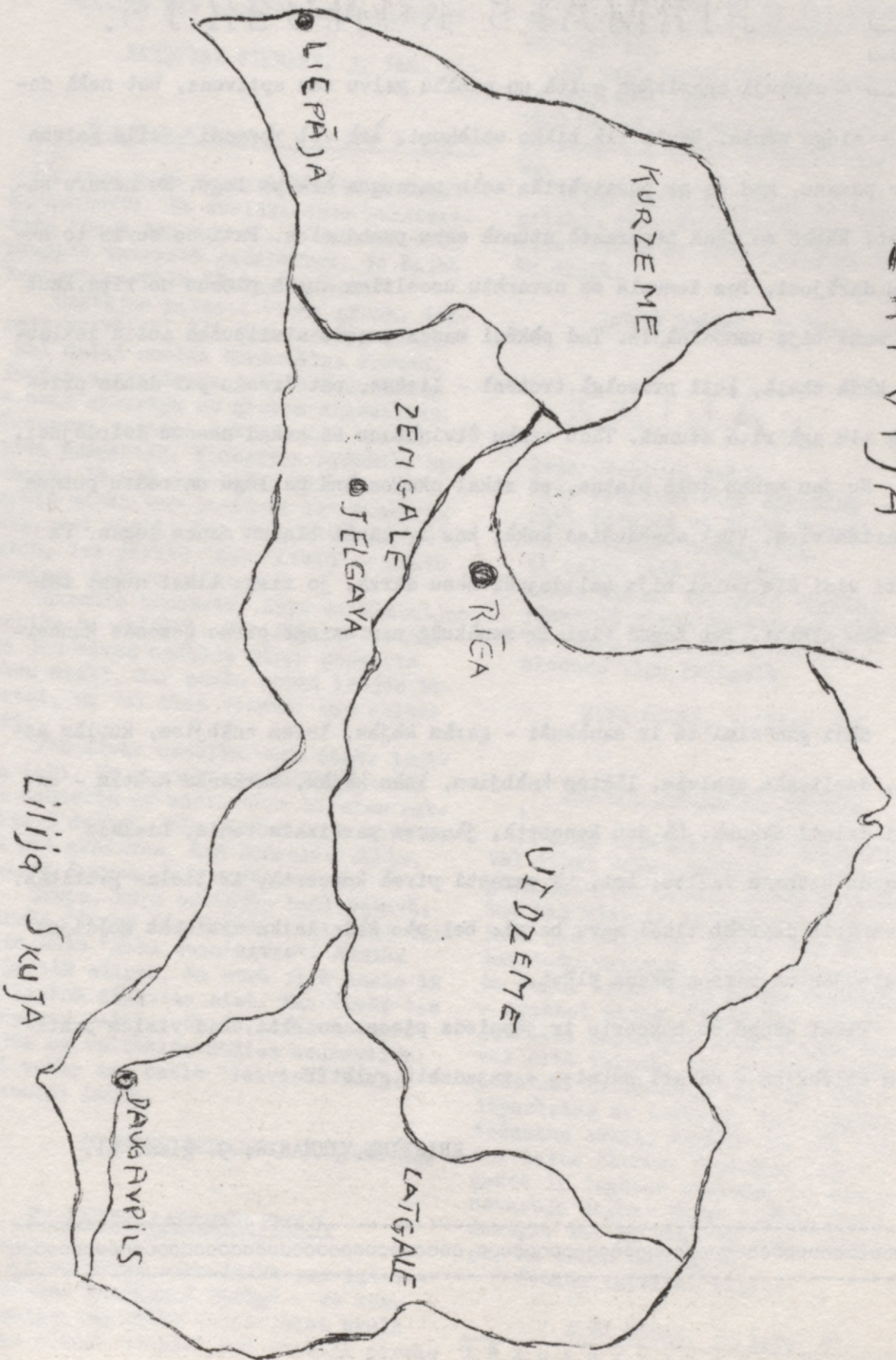
Sveika, latviešu skola!

ZITA OZOLS, 3. ģimn. kl.

x x x c x c x c x c x c x c x c x c

LATVIJA

S A T U R Ā :

1. V. Freiberga	Mātes valoda.
2. V. Plūme	Veltījums.
3. J. P. Tērauds	Kā taisa kļavas sīrupu.
4. P. Ziediņš	Mans kaķis.
5. P. Golde	Mani lāči un suns.
6. A. Miglons	Pazudušās baleta kurpes.
7. L. Skuja	Jocīgais sapnis.
8. I. Hūns	Ziemas svētki Skotlandē.
9. K. Ortmanis	Sniega vētra pār Montrēālu.
10. I. Kalacis	Slēpošanas prieki.
11. K. Ortmanis	Ko es zinu par Latviju.
12. K. Kraulis	Pavasaris.
13. I. Hūns	Putns, zīmējums.
14. E. Kalacis	Manas pirmās slēpošanas sacīkstes.
15. K. Kraulis	Liieldienas.
16. J. Tērauds	Jocīgais burvis.
17. I. Kalacis	Liieldienu rīts.
18. A. Ortmanis	Jānis un Pēteris.
19. R. Janītens	Pavasaris nāk.
20. T. Ozoliņš	Brīvdienas Prince Edward salā.
21. I. Štauers	Naktī.
22. S. Porietis	Meitenes un zēni.
23. G. Vitiņš	Bajārs.
24. G. Vitiņš	Bajārs, zīmējums.
25. J. Steprāns	Burvju ezera noslēpums.
26. I. Lakats	Iela.
27. M. Ozoliņš	Kukaiņi.
28. V. Plūme	Vēstures skolotājam.
29. B. Auders	Latviešu skolu beidzot.
30. E. Bērzonis	Māja kalna galā.
31. V. Plūme	Ārdievu, latviešu skola.
32. M. Ozoliņš	Abeļdārza noslēpums.
33. A. Porietis	Ziemā.
34. R. Vitiņš	Māja kalna galā.
35. R. Dindzāns	Jānis.
36. A. Miglons	Sniegbaltīte.
37. M. Ozoliņš	Lietus.
38. Dz. Miglons	Atmiņas par latviešu skolu.
39. A. Porietis	Politika.
40. K. Vikmane	No latviešu skolas aizejot.
41. Dz. Miglons	Pirmais koncerts.
42. I. Godiņš	Es beidzu latviešu skolu.
43. Z. Ozols	Kaija.
44. Z. Ozols	Sveika, latviešu skola.
45. K. Vikmane	Pirmais koncerts.
46. L. Skuja	Latvija, zīmējums.

Redaktori: Dzintars M i g l o n s un 3. ģimnazijas klase.

Izdevējs: Latviešu skola Montrēālā.

Vāks: Nikolajs G a r a i s .

Korektūra: Elza R u d z ģ t e .

Techniskā apdare: Mārtiņš Š t a u v e r s .

Iespiedējs: Latviešu ev.-lut. Trīsvienības draudze.

Latviešu skolas Montrēālā 20 gadu pastāvēšanas jubilejas numurs.

